

[Alfred Hansen]

gave, hvis man tror, man kan vurdere, hvilke banker der nu er mest lønmodtagervenlige. Uanset navnet så er enhver banks væsentligste opgave at drive forretning, og derfor synes jeg – det har jeg forstået at forslaget B 97 drejer sig om – at dyrtdsportionerne i Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal anbringes så mange steder som muligt for at give størst muligt afkast og for at sikre pengenes størst mulige sikkerhed. Jeg må selvfølgelig erkende, i parentes bemærket, at der er ingen banker, bortset fra en enkelt vist, der er gået ned, men det kan jo være, at vi først fra nu af og fremover vil se, at den økonomiske nedgang i det danske samfund vil smitte af også på bankerne. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om ikke han mener, at de milliarder kroner, der ligger i Lønmodtagernes Dyrtdsfond – og som er lønmodtagernes retmæssige ejendom – ville være mere sikkert anbragt, hvis man anbragte dem i flere pengeinstitutter. Hvis man nu forestillede sig, at en af de tre banker, der nu er tale om, eller, hvad værre var, to af dem fik likviditetsproblemer, måtte det være en fordel, at pengene var fordelt, og derfor synes jeg, det også må indtage en væsentlig plads i den debat, vi har nu.

Og så skal jeg sige til hr. Dyremose, at der ligger to forslag på folketingets bord til behandling i dag, og retsforbundet stiller store krav politisk. Når vi har to forslag at vælge imellem, er det helt soleklart, at retsforbundet foretrækker det bedste forslag fremfor det næstbedste.

Så stillede jeg ét spørgsmål til ordføreren for forslagsstillerne, og jeg nåede i hvert fald ikke at opfange svaret på det spørgsmål. Spørgsmålet gik på, om de konservative havde fortrudt, at de stemte for indefrysningen af lønmodtagernes dyrtdsportioner. Jeg har faktisk forstået dels på debatten her, dels på de skrivelser og taler, der har været forud for denne debat, at hr. Dyremose og det konservative folkeparti er meget utilfreds med den måde, Lønmodtagernes Dyrtdsfonds midler administreres på, og derfor synes jeg, det er særdeles relevant at spørge hr. Dyremose, om det konservative folkeparti i dag ville have stemt for en indefrysning af lønmodtagernes dyrtdsportioner, hvis man havde kendt deres skæbne. For hvis ikke hr. Dyremose her tilkendegiver, at man ville have stemt imod i dag, kan jeg faktisk ikke tage hr. Dyremoses

påtagne harme særlig højtideligt. Derfor synes jeg, at den eneste konsekvens, man kunne drage af dette, var: lad os dog få dem udbetalt, så vi ikke får mere ballade omkring de stakkels dyrtdsportioner.

Jeg er næsten overbevist om, at selv om forslaget, B 97, bliver vedtaget, vil der løbende blive problemer, og der vil også løbende fra hr. Dyremose blive fremført indvendinger. Vi har tidligere, i folketingsåret 1979–80, fra retsforbundets side stillet forslag om, at man skulle vælge bestyrelsen til Lønmodtagernes Dyrtdsfond ved direkte valg, altså ved en urafstemning blandt fondens kontohavere, efter regler, som skulle fastsættes af finansministeren, for så havde man, hr. minister, virkelig givet lønmodtagerne direkte indflydelse på, hvem der skulle administrere deres midler. Den nuværende bestyrelse er ikke valgt af lønmodtagerne til at administrere disse midler, og derfor er det ikke rigtigt, når ministeren påstår, at lønmodtagerne har haft indflydelse på, hvordan lønmodtagernes midler er blevet forvaltet. Jeg har som lønmodtager ikke haft en disse indflydelse på, hvem der skal administrere disse midler.

Dyremose (KF):

Jeg nåede ikke i første runde at svare alle ordførere, fordi jeg syntes, det væsentlige var at få et flertal for forslaget, og jeg vidste, at det skulle jeg hente hos de radikale, fordi de radikale tilsyneladende er påvirkelige i denne sag. Jeg håber på, at vi under udvalgsarbejdet kan dokumentere, enten at konkurrencen er så stærk, at der ikke er nogen problemer længere, eller at den ikke er det, og at det vil overbevise de radikale om, at de skal gå sammen med forslagsstillerne om at gennemføre dette forslag.

I øvrigt skal jeg lige sige, at arbejdsministeren forsøgte sig jo i spøg-og-skæmt-afdelingen i sit første indlæg, og han ironiserede en smule over, at der var hele – ja, jeg har ikke engang talt dem, men det må vel være 10 forslagsstillere. Hr. arbejdsminister, gisningerne kunne have været sparet ved den simple konstatering, at 10 forslagsstillere er usædvanlig mange. Vi syntes egentlig, at det var for mange, og derfor begrænsede vi det til, at de to partier, som oprindeligt havde taget initiativet, konservative og venstre, hver fik 3, de andre partier hver 2 forslagsstillere. Og vi syntes, det var naturligt, at hr. Poul